ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)
της 21ης Ιουνίου 2001 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-280/99 P, C-281/99 P και C-282/99 P,

Moccia Irme SpA, με έδρα τη Νεάπολη (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους E. Cappelli, P. de Caterini και A. Bandini, avvocati, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

Ferriera Lamifer SpA, με έδρα το Travagliato (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους C. Punzi, M. Siragusa και F. Satta, avvocati, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

και

Ferriera Acciaieria Casilina SpA, με έδρα το Montecomprati (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους C. Punzi, M. Siragusa και F. Satta, avvocati, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείουσες,

που έχουν ως αντικείμενο αιτήσεις αναιρέσεως που ασκήθηκαν κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 12 Μαΐου 1999 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτή-

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

των (τρίτο πενταμελές τμήμα) στις υποθέσεις Τ-164/96 έως Τ-167/96, Τ-122/97 και Τ-130/97, Moccia Irme κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. II-1477), και με τις οποίες ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την L. Pignataro, επικουρούμενη από τον M. Moretto, avvocato, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

Prolafer Srl, με έδρα το Bergamo (Ιταλία),

Dora Ferriera Acciaieria Srl, με έδρα το Bergamo,

και

Nuova Sidercamuna SpA, με έδρα το Berzo Inferiore (Ιταλία),

προσφεύγουσες πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. Gulmann, πρόεδρο τμήματος, B. Σκουρή, J.-P. Puissochet, R. Schintgen και F. Macken (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed
γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, προϊσταμένη τμήματος,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 16ης Νοεμβρίου 2000, κατά την οποία η Moccia Irme SpA εκπροσωπήθηκε από τον A. Bandini, οι Ferriera Lamifer SpA και Ferriera Acciaieria Casilina SpA από τους M. Siragusa και F. Satta, καθώς και από τον F. M. Moretti, avvocato, και η Επιτροπή από την L. Pignataro, επικουρούμενη από τον M. Moretto,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 8ης Φεβρουαρίου 2001,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 28 Ιουλίου 1999 οι εταιρίες Moccia Irme SpA (στο εξής: Moccia), στην υπόθεση C-280/99 P,

Ferriera Lamifer SpA (στο εξής: Lamifer), στην υπόθεση C-281/99 P, και Ferriera Acciaieria Casilina SpA (στο εξής: Casilina), στην υπόθεση C-282/99 P, άσκησαν, καθεμία, αναίρεση, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 12ης Μαΐου 1999, T-164/96 έως T-167/96, T-122/97 και T-130/97, Moccia Irme κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. II-1477, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή τους με την οποία ζητούσαν την ακύρωση της αποφάσεως 96/678/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 30ής Ιουλίου 1996, σχετικά με ορισμένα σχέδια ενισχύσεων [εκ μέρους] της Ιταλίας στο πλαίσιο του προγράμματος αναδιάρθρωσης του ιταλικού ιδιωτικού χαλυβουργικού τομέα (ΕΕ 1996, L 316, σ. 24), και της αποφάσεως 97/258/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 18ης Δεκεμβρίου 1996, σχετικά με ορισμένα σχέδια ενισχύσεων [εκ μέρους] της Ιταλίας στο πλαίσιο του προγράμματος αναδιάρθρωσης του ιταλικού ιδιωτικού τομέα της χαλυβουργίας (ΕΕ 1997, L 102, σ. 42).

2 Με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 12ης Οκτωβρίου 1999 αποφασίστηκε η συνεκδίκαση των υποθέσεων C-280/99 P, C-281/99 P και C-282/99 P προς διευκόλυνση της έγγραφης και της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως.

Η κοινοτική νομοθεσία

3 Το άρθρο 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚΑΧ ορίζει ότι απαγορεύονται, σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται στη Συνθήκη αυτή, «οι επιδοτήσεις ή ενισχύσεις που χορηγούνται από τα κράτη ή οι ειδικές επιβαρύνσεις που επιβάλλονται από αυτά, υπό οποιαδήποτε μορφή».

4 Εξάλλου, το άρθρο 95, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚΑΧ έχει ως εξής:

«Σε όλες τις περιπτώσεις που δεν προβλέπονται στην παρούσα Συνθήκη, στις οποίες απόφαση ή σύσταση της Επιτροπής παρίσταται αναγκαία για την πραγματοποίηση,

κατά τη λειτουργία της κοινής αγοράς του άνθρακα και του χάλυβα και σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 5, ενός από τους σκοπούς της Κοινότητας, όπως ορίζονται στα άρθρα 2, 3 και 4, η απόφαση ή η σύσταση αυτή δύναται να εκδοθεί μετά ομόφωνη σύμφωνη γνώμη του Συμβουλίου και κατόπιν διαβουλεύσεως με τη συμβουλευτική επιτροπή.»

5 Βάσει των διατάξεων αυτών, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 3855/91/ΕΚΑΧ, της 27ης Νοεμβρίου 1991, που θεσπίζει κοινοτικούς κανόνες για τις ενισχύσεις προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα (ΕΕ L 362, σ. 57), η οποία αποκαλείται «πέμπτος κώδικας των ενισχύσεων προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα» (στο εξής: πέμπτος κώδικας).

6 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του πέμπτου κώδικα προβλέπει τα ακόλουθα:

«Ενισχύσεις προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα, είτε ειδικές είτε μη ειδικές, χρηματοδοτούμενες από τα κράτη μέλη ή από τοπικούς ή περιφερειακούς οργανισμούς δημοσίου δικαίου, ή μέσω κρατικών πόρων οποιασδήποτε μορφής, μπορούν να θεωρούνται ως κοινοτικές ενισχύσεις, και ως εκ τούτου συμβιβάσιμες με την εύρυθμη λειτουργία της κοινής αγοράς, μόνον εφόσον πληρούν τις διατάξεις των άρθρων 2 έως 5.»

7 Κατά τα άρθρα 2 έως 5 του πέμπτου κώδικα, μπορούν να θεωρηθούν ως συμβατές προς την κοινή αγορά οι ενισχύσεις για την έρευνα και την ανάπτυξη, οι ενισχύσεις υπέρ της προστασίας του περιβάλλοντος, οι ενισχύσεις για το κλείσιμο εγκαταστάσεων, καθώς και οι περιφερειακές ενισχύσεις που προβλέπουν τα γενικά καθε-

στώτα στην Ελλάδα, στην Πορτογαλία και στα εδάφη της πρώην Ανατολικής Γερμανίας.

8 Το άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, πρώτη έως τρίτη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα, ορίζει:

«Οι ενισχύσεις στις επιχειρήσεις που παύουν οριστικά τις δραστηριότητές τους παραγωγής προϊόντων σιδήρου και χάλυβα στον τομέα ΕΚΑΧ μπορούν να θεωρηθούν συμβιβάσιμες με την κοινή αγορά, υπό τον όρο ότι οι εν λόγω επιχειρήσεις:

— απέκτησαν τη νομική τους προσωπικότητα πριν από την 1η Ιανουαρίου 1991,

— λειτουργούσαν κανονικά για την παραγωγή προϊόντων σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ μέχρι την ημερομηνία κοινοποίησης των ενισχύσεων αυτών,

— δεν έχουν μεταβάλει τη διάρθρωση της παραγωγής τους και των εγκαταστάσεών τους μετά την 1η Ιανουαρίου 1991».

9 Το άρθρο 6, παράγραφος 2, του πέμπτου κώδικα ορίζει ότι η Επιτροπή ενημερώνεται έγκαιρα, ώστε να υποβάλει τις παρατηρήσεις της, σχετικά με τα προγράμματα

που αποβλέπουν στη χορήγηση ή την τροποποίηση των ενισχύσεων που μνημονεύονται στα άρθρα 2 έως 5 του κώδικα αυτού. Κατά το άρθρο 6, παράγραφος 6, του πέμπτου κώδικα, όλες οι συγκεκριμένες περιπτώσεις εφαρμογής των ενισχύσεων που προβλέπονται στα άρθρα 4 και 5 κοινοποιούνται στην Επιτροπή με τους όρους που προβλέπονται στην παράγραφο 1 του εν λόγω άρθρου 6.

Το εθνικό νομικό πλαίσιο

10 Η Ιταλική Κυβέρνηση κοινοποίησε στην Επιτροπή, τον Φεβρουάριο του 1994, το νομοθετικό διάταγμα 103, της 14ης Φεβρουαρίου 1994, περί επειγόντων μέτρων εκτελέσεως του σχεδίου αναδιαρθρώσεως του τομέα σιδήρου και χάλυβα (στο εξής: ν.δ. 103), σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1, του πέμπτου κώδικα. Το ν.δ. αυτό τέθηκε και πάλι σε εφαρμογή με το νομοθετικό διάταγμα 234, της 14ης Απριλίου 1994, και, εκ νέου, με το νομοθετικό διάταγμα 396, της 20ής Ιουνίου 1994, το οποίο επικυρώθηκε οριστικά με τον νόμο 481, της 3ης Αυγούστου 1994, περί αναδιαρθρώσεως του ιδιωτικού ιταλικού τομέα σιδήρου και χάλυβα (*GURI* αριθ. 183 της 6ης Αυγούστου 1994, σ. 12, στο εξής: νόμος 481/94).

11 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του νόμου 481/94 επιτρέπει τη χορήγηση ενισχύσεων για το κλείσιμο σιδηρουργικών εγκαταστάσεων υπό τον όρο της διαλύσεώς τους εντός συγκεκριμένης προθεσμίας. Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 4, του νόμου αυτού, οι λεπτομέρειες εφαρμογής και τα κριτήρια ελέγχου και εξακριβώσεως της υλοποιήσεως των προγραμμάτων έπρεπε να καθοριστούν με διάταγμα του Ιταλού Υπουργού Βιομηχανίας, Εμπορίου και Βιοτεχνίας.

12 Η υπουργική κανονιστική απόφαση εκτελέσεως του νόμου 481/94, εν προκειμένω η απόφαση 683 του Υπουργού Βιομηχανίας, Εμπορίου και Βιοτεχνίας, της 12ης Οκτωβρίου 1994 (στο εξής: εκτελεστική απόφαση), κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή τον Αύγουστο του 1994. Το άρθρο 1, παράγραφος 1, της εκτελεστικής αποφάσεως ορίζει ότι, προκειμένου να λάβουν τις ενισχύσεις που προβλέπονται στο άρθρο 1 του νόμου 481/94 του 1994, οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις πρέπει να πληρούν, μεταξύ άλλων, τις ακόλουθες προϋποθέσεις:

«a) να είναι εγγεγραμμένες στα εμπορικά μητρώα πριν από την 1η Ιανουαρίου 1991 [...]·

b) να μην έχουν μεταβάλει το αντικείμενο της παραγωγής τους και τη διάρθρωση των εγκαταστάσεών τους μετά την 1η Ιανουαρίου 1991·

c) να προβούν στη διάλυση των εγκαταστάσεων τις οποίες αφορά η ενίσχυση μέχρι τις 31 Μαρτίου 1995·

[...]

e) να έχουν κανονικώς πραγματοποιήσει, μέχρι την ημερομηνία εκδόσεως του νομοθετικού διατάγματος 103 της 14ης Φεβρουαρίου 1994, [...] παραγωγή

πιστοποιούμενη από ορκωτό πραγματογνώμονα του αντίστοιχου τομέα, εγγεγραμμένου στον πίνακα πραγματογνωμόνων και ορισμένου από το tribunale (αρμόδιο δικαστήριο) της περιοχής στην οποία ευρίσκεται η έδρα της εταιρίας».

13 Βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 4, της εκτελεστικής αποφάσεως, ο Υπουργός Βιομηχανίας, Εμπορίου και Βιοτεχνίας προβαίνει σε «κοινοποίηση στην Επιτροπή της Ευρωπαϊκής Ενώσεως των διαφόρων ενισχύσεων προς λήψη προηγουμένης εγκρίσεως».

Η απόφαση περί χορηγήσεως αδείας

14 Με έγγραφο της 12ης Δεκεμβρίου 1994 η Επιτροπή ανακοίνωσε την απόφασή της να επιτρέψει καταρχήν το καθεστώς ενισχύσεων που περιγράφεται στις σκέψεις 11 και 12 της παρούσας αποφάσεως (ΕΕ 1994, C 390, σ. 20, στο εξής: εγκριτική απόφαση). Έθεσε εντούτοις ως προϋπόθεση την προηγούμενη κοινοποίηση όλων των συγκεκριμένων περιπτώσεων εφαρμογής των ενισχύσεων. Όσον αφορά τον όρο της τακτικής παραγωγικής δραστηριότητας, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι, για να μπορεί να λάβει την ενίσχυση, η επιχείρηση πρέπει, μεταξύ άλλων, να έχει διατηρήσει καθ' όλη τη διάρκεια του 1993 και μέχρι τον Φεβρουάριο του 1994 μέση παραγωγική δραστηριότητα τουλάχιστον μιας βάρδιας ημερησίως, δηλαδή τουλάχιστον οκτώ ωρών ημερησίως επί πέντε ημέρες την εβδομάδα. Προσέθεσε ότι οι ιταλικές αρχές μπορούσαν εν πάση περιπτώσει να αποδείξουν, βάσει αντικειμενικών κριτηρίων, ότι μια επιχείρηση που δεν πληρούσε πλήρως τον ανωτέρω όρο είχε τακτική δραστηριότητα παραγωγής σιδηρουργικών προϊόντων ΕΚΑΧ κατά την οικεία περίοδο.

Τα πραγματικά περιστατικά

15 Στις 8 Σεπτεμβρίου 1995 και στις 11 Μαρτίου 1996 η Ιταλική Κυβέρνηση κοινοποίησε στην Επιτροπή διάφορες περιπτώσεις εφαρμογής του νόμου 481/94, μεταξύ των

οποίων περιλαμβάνονταν ενισχύσεις για το οριστικό κλείσιμο εγκαταστάσεων υπέρ των εταιριών Moccia, Lamifer και Casilina. Οι τρεις αυτές σιδηρουργικές επιχειρήσεις, που ειδικεύονται στην παραγωγή χάλυβα ή/και προϊόντων θερμής ελάσεως, είχαν δηλώσει για το έτος 1993 τα ακόλουθα στοιχεία:

— όσον αφορά τη Moccia, παραγωγική ικανότητα 288 000 τόνους/έτος ακατέργαστου χάλυβα και 165 000 τόνους/έτος προϊόντων θερμής ελάσεως, καθώς και μηδενική πραγματική παραγωγή·

— όσον αφορά τη Lamifer, παραγωγική ικανότητα 154 560 τόνους/έτος, καθώς και πραγματική παραγωγή 23 542 τόνους/έτος, ήτοι 15,2 % της δηλωθείσας ικανότητας·

— όσον αφορά την Casilina, παραγωγική ικανότητα 80 000 τόνους/έτος, καθώς και πραγματική παραγωγή 11 356 τόνους/έτος, ήτοι 14,2 % της δηλωθείσας ικανότητας.

16 Με έγγραφα της 15ης Σεπτεμβρίου 1995 και της 12ης Ιουνίου 1996 η Επιτροπή πληροφόρησε τις ιταλικές αρχές περί της αποφάσεώς της να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 6, παράγραφος 4, του πέμπτου κώδικα όσον αφορά ορισμένες ειδικές περιπτώσεις κοινοποιηθεισών ενισχύσεων, μεταξύ των οποίων και τις αφορώσες τις αναιρεσείουσες. Με τα έγγραφα αυτά η Επιτροπή ανέφερε ότι οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις, μεταξύ των οποίων και οι αναιρεσείουσες, δεν είχαν διατηρήσει καθ' όλη τη διάρκεια του 1993 και μέχρι τις 28 Φεβρουαρίου 1994 παραγωγική δραστηριότητα μιας βάρδιας ημερησίως κατά μέσο όρο, πράγμα που αντιστοιχεί σε οκτώ ώρες εργασίας ημερησίως επί πέντε ημέρες την εβδομάδα.

17 Με την απόφαση 96/678 η Επιτροπή κήρυξε ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά, κατά την έννοια του άρθρου 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚΑΧ, τις ενισχύσεις που η Ιταλική Δημοκρατία σχεδίαζε να χορηγήσει μεταξύ άλλων στις εταιρίες Moccia και Casilina.

18 Με την απόφαση 97/258 η Επιτροπή κήρυξε επίσης ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά τις ενισχύσεις που η Ιταλική Δημοκρατία σχεδίαζε να χορηγήσει μεταξύ άλλων στη Lamifer.

19 Ορισμένες από τις δικαιούχους των ενισχύσεων επιχειρήσεις τις οποίες αφορούσαν οι αποφάσεις 96/678 και 97/258 άσκησαν προσφυγή περί ακυρώσεως των εν λόγω αποφάσεων. Έτσι, με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 19 Οκτωβρίου 1996, οι εταιρίες Moccia, Prolafer Srl, Casilina και Dora Ferriera Acciaieria Srl άσκησαν, αντίστοιχα, τις προσφυγές που πρωτοκολλήθηκαν με τους αριθμούς T-164/96, T-165/96, T-166/96 και T-167/96. Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 18 Απριλίου 1997, η εταιρία Lamifer άσκησε την προσφυγή που πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό T-122/97. Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Απριλίου 1997, η επιχείρηση Nuova Sidercamuna SpA (στο εξής: Sidercamuna) άσκησε την προσφυγή που πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό T-130/97.

20 Με διάταξη του προέδρου του τρίτου πενταμελούς τμήματος του Πρωτοδικείου της 18ης Δεκεμβρίου 1998 αποφασίστηκε η ένωση και συνεκδίκαση των υποθέσεων προς έκδοση κοινής αποφάσεως.

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

21 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση το Πρωτοδικείο, αφού απέρριψε την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή, εξέτασε και απέρριψε κάθε έναν από τους λόγους που προέβαλαν ενώπιόν του οι προσφεύγουσες πρωτοδίκως προς στήριξη των αιτημάτων τους περί ακυρώσεως των αποφάσεων 96/678 και 97/258.

22 Όσον αφορά τους λόγους που στηρίζονται στην έλλειψη δυνατότητας εφαρμογής εν προκειμένω της Συνθήκης ΕΚΑΧ, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε, με τη σκέψη 83 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το καθεστώς του άρθρου 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚΑΧ διακρίνεται από εκείνο του άρθρου 92, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ). Σε αντίθεση με το δεύτερο, το πρώτο απαγορεύει κατά τρόπο γενικό και ανεπιφύλακτο κάθε ενίσχυση, δεδομένου ότι αυτή είναι εκ φύσεως αντίθετη προς αυτούς τούτους τους όρους εγκαθιδρύσεως της κοινής αγοράς άνθρακα και χάλυβα. Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 84 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι μια ενίσχυση για το κλείσιμο εγκαταστάσεων που χορηγείται από κράτος μέλος σε σιδηρουργική επιχείρηση εμπίπτει στην απαγόρευση του άρθρου 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚΑΧ, χωρίς να απαιτείται να αποδειχθεί στην πραγματικότητα προσβολή των όρων του ανταγωνισμού.

23 Το Πρωτοδικείο εξέτασε στη συνέχεια τους λόγους που στηρίζονταν στην προβαλλόμενη έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα, καθώς και την εκ μέρους της Επιτροπής ερμηνεία του όρου της τακτικής παραγωγικής δραστηριότητας που προέβλεπε η διάταξη αυτή. Το Πρωτοδικείο υπενθύμισε, με τη σκέψη 95 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι παρεκκλίσεις από την απαγόρευση την οποία προβλέπει το άρθρο 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚΑΧ, όπως αυτή του πέμπτου κώδικα, πρέπει να ερμηνεύονται συσταλτικά. Εξ αυτού συνήγαγε, στη σκέψη 96 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή, κατά την άσκηση της εξουσίας εκτιμήσεως την οποία διαθέτει, μπορούσε να θεωρήσει, χωρίς να αγνοήσει κατά τρόπο προφανή το δίκαιο και χωρίς να ενεργήσει κατά κατάχρηση εξουσίας, ότι μια ενίσχυση για το κλείσιμο εγκαταστάσεων πρέπει να έχει σημαντικά αποτελέσματα στην αγορά και συνεπώς πρέπει να χορηγείται μόνο σε επιχειρήσεις οι οποίες έχουν διατηρήσει τακτική παραγωγή υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα.

24 Όσον αφορά τους λόγους που στηρίζονταν σε παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε, με τη σκέψη 188 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι παραβίαση από την Επιτροπή της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων προϋποθέτει ότι η Επιτροπή αντιμετώπισε με διαφορετικό τρόπο όμοιες καταστάσεις, θίγοντας ορισμένους επιχειρηματίες σε σχέση με άλλους, χωρίς η διαφορετική αυτή μεταχείριση να δικαιολογείται από την ύπαρξη σχετικά σημαντικών αντικειμενικών διαφορών. Κατά συνέπεια, έκρινε ότι έπρεπε να εξεταστεί αν η διαφορετική αυτή μεταχείριση μεταξύ επιχειρήσεων στηρίζεται στην ύπαρξη αντικειμενικών και σημαντικών διαφορών σε σχέση με τους σκοπούς τους οποίους μπορεί κατά νόμο να επιδιώκει η Επιτροπή στο πλαίσιο της πολιτικής της για την ευρωπαϊκή σιδηρουργία. Μετά από εξέταση των πραγματικών περιστατικών, το Πρωτοδικείο κατέληξε ότι ουδεμία παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων αποδείχθηκε.

25 Τέλος, όσον αφορά τους λόγους που στηρίζονταν στην υποχρέωση αιτιολογήσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 263 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως που προβλέπουν τα άρθρα 5 και 15 της Συνθήκης ΕΚΑΧ πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των συγκεκριμένων περιστάσεων, ιδίως του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως των προβαλλομένων λόγων και του συμφέροντος που μπορούν να έχουν για να λάβουν εξηγήσεις οι αποδέκτες της πράξεως ή άλλα πρόσωπα που αφορά η πράξη. Κατά το Πρωτοδικείο, όσον αφορά τις πράξεις που προορίζονται για γενική εφαρμογή, οι διατάξεις των ως άνω άρθρων 5 και 15 υποχρεώνουν την Επιτροπή να αναφέρει στην αιτιολογία της αποφάσεώς της τη γενική κατάσταση που οδήγησε στην έκδοσή της και τους γενικούς στόχους που επιδιώκει. Το Πρωτοδικείο δέχθηκε ότι η Επιτροπή δεν παρέβη την υποχρέωσή της αυτή στις υποθέσεις των οποίων επελήφθη. Γι' αυτό απέρριψε τους προβαλλόμενους λόγους.

Οι αιτήσεις αναιρέσεως

26 Με την αίτηση αναιρέσεως η Moccia ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να δεχθεί τα αιτήματα που υποβλήθηκαν πρωτοδίκως. Η Lamifer και η Casilina ζητούν από το Δικαστήριο να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να αποφασίσει κατά νόμο επί των δικαστικών εξόδων.

27 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει στο σύνολό τους τις αιτήσεις αναιρέσεως και να καταδικάσει τις αναιρεσείουσες στα δικαστικά έξοδα.

Επί των λόγων αναιρέσεως που προβάλλει η Moccia

28 Με την αίτηση αναιρέσεως η Moccia επικαλείται τρεις λόγους, που στηρίζονται, καταρχάς, σε παράβαση του άρθρου 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚΑΧ, ακολού-

θως σε παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα και, τέλος, σε παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων.

Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως

29 Με τον πρώτο λόγο η Moccia ισχυρίζεται ότι είναι αντιφατική η αιτιολογία του Πρωτοδικείου που περιλαμβάνεται στις σκέψεις 75 έως 91 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως καθόσον αυτή, αφενός, αναφέρει ότι το άρθρο 4 της Συνθήκης ΕΚΑΧ έχει ως σκοπό την εξασφάλιση κανονικών όρων ανταγωνισμού και, αφετέρου, ότι δεν πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η κατάσταση του ανταγωνισμού όταν γίνεται ερμηνεία του εν λόγω χωρίου του άρθρου αυτού που περιλαμβάνεται στο στοιχείο γ'. Επίσης, το Πρωτοδικείο παρέλειψε να αναφέρει τους λόγους για τους οποίους υποστηρίζει μια στενή ερμηνεία ικανή να καταστήσει τη διάταξη αυτή άνευ περιεχομένου σε ορισμένες περιπτώσεις. Η Moccia υποστηρίζει επίσης ότι το Πρωτοδικείο ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας έναντι αυτής.

30 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο, παραπέμποντας στον σκοπό του άρθρου 4 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, με τη σκέψη 82 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, δεν είχε την πρόθεση να δεχθεί ότι η προσβολή του ανταγωνισμού πρέπει να θεωρείται ως προϋπόθεση για την εφαρμογή της απαγορεύσεως των ενισχύσεων. Αντιθέτως, το Πρωτοδικείο θέλησε να υπενθυμίσει ότι η προβλεπόμενη από το άρθρο 4 της Συνθήκης ΕΚΑΧ απαγόρευση διατυπώνεται με εξαιρετική αυστηρότητα. Η παραπομπή στη διατήρηση «κανονικών» όρων του ανταγωνισμού πρέπει, συνεπώς, να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι η διάταξη αυτή αποσκοπεί στην εξασφάλιση της «φυσικής» λειτουργίας του ανταγωνισμού. Επομένως, οι ενισχύσεις στις σιδηρουργικές επιχειρήσεις πρέπει να θεωρούνται ως απαγορευόμενες, χωρίς να είναι αναγκαίο να αποδεικνύεται ότι πράγματι υφίσταται προσβολή ή υπάρχει κίνδυνος προσβολής των κανονικών όρων του ανταγωνισμού. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή θεωρεί ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ουδόλως πάσχει από έλλειψη αιτιολογίας.

31 Όσον αφορά την προβαλλόμενη κατάχρηση εξουσίας, την οποία επικαλείται η Moccia με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η Επιτροπή θεωρεί ότι το σκέλος αυτό του λόγου είναι προφανώς απαράδεκτο, δεδομένου ότι το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να διαπράξει τέτοια παράβαση. Εν πάση περιπτώσει, η διαφορά μεταξύ των διαλαμβανομένων στον τίτλο του λόγου αυτού και του περιεχομένου του καθιστά την ως άνω πτυχή του λόγου ακατάληπτη και, επομένως, απαράδεκτη.

32 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το άρθρο 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚΑΧ, σε αντίθεση με το άρθρο 92, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ, δεν απαιτεί, για να θεωρηθούν οι ενισχύσεις ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά, την προϋπόθεση ότι νοθεύουν ή απειλούν να νοθεύσουν τον ανταγωνισμό (βλ. τη διάταξη της 25ης Ιανουαρίου 2001, C-111/99 P, Lech-Stahlwerke κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. I-727, σκέψη 41).

33 Πράγματι, όπως ορθά δέχθηκε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 82 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το άρθρο 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚΑΧ απαγορεύει όλες τις ενισχύσεις χωρίς κανένα περιορισμό, προς εξασφάλιση της δημιουργίας, της διατηρήσεως και της τηρήσεως κανονικών όρων ανταγωνισμού, οπότε οι ενισχύσεις θεωρούνται ασυμβίβαστες προς την κοινή αγορά χωρίς να απαιτείται να αποδειχθεί, αλλ' ούτε καν να εξετασθεί αν στην πραγματικότητα υφίσταται ή μπορεί να υπάρξει προσβολή των όρων του ανταγωνισμού.

34 Επομένως, το Πρωτοδικείο εφάρμοσε ορθά τον νομικό κανόνα του άρθρου 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚΑΧ, οπότε ο πρώτος λόγος είναι αβάσιμος, καθόσον με αυτόν προβάλλεται αντιφατική αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

35 Όσον αφορά τον ισχυρισμό που στηρίζεται σε προβαλλόμενη κατάχρηση εξουσίας, πρέπει να υπομνησθεί ότι από τα άρθρα 225 ΕΚ, 51, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού

ΕΚ του Δικαστηρίου και 112, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να παραθέτει επακριβώς τα επικρινόμενα σημεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η αναίρεση, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αυτό (βλ. την απόφαση της 4ης Ιουλίου 2000, C-352/98 P, Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-5291, σκέψη 34).

36 Όμως, εν προκειμένω, πρέπει να σημειωθεί ότι η Moccia δεν εξέθεσε ενώπιον του Δικαστηρίου νομικά στοιχεία ικανά να στηρίξουν τον ισχυρισμό της περί καταχρήσεως εξουσίας. Επομένως, το σκέλος αυτό του πρώτου λόγου δεν μπορεί να γίνει δεκτό στο πλαίσιο της παρούσας αιτήσεως αναιρέσεως, καθόσον το Δικαστήριο δεν είναι σε θέση να εκτιμήσει το βάσιμό του.

37 Κατά συνέπεια, ο πρώτος λόγος που προβάλλει η Moccia πρέπει να απορριφθεί.

Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως

38 Με τον δεύτερο λόγο της η Moccia προσάπτει στο Πρωτοδικείο παράβαση και εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα. Αντί να διαπιστώσει το νομικό σφάλμα στο οποίο υπέπεσε η Επιτροπή παραλείποντας να λάβει υπόψη αντικειμενικά στοιχεία άλλα εκτός των περιλαμβανομένων στην εγκριτική απόφαση προς εκτίμηση της «τεχνικής ικανότητας παραγωγής», το Πρωτοδικείο περιορίστηκε, με τις σκέψεις 147 επ. της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στο ότι δεν υπήρξε κατάχρηση εξουσίας ή πρόδηλη παράβαση κανόνα της Συνθήκης ή νομικού κανόνα σχετικού με την εφαρμογή της. Με τον τρόπο αυτό το Πρωτοδικείο προέβη σε υπερβολικά συσταλτική ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα. Η Moccia υποστηρίζει επιπλέον επ' αυτού ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πάσχει λόγω ελλείψεως αιτιολογίας και ότι το Πρωτοδικείο ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας.

39 Η Επιτροπή θεωρεί ότι η προσφεύγουσα επιδιώκει να προτείνει εκ νέου το κριτήριο της απλής «ικανότητας» παραγωγής ως το κριτήριο που πρέπει να ληφθεί υπόψη για την εξακρίβωση της τηρήσεως του όρου της τακτικής παραγωγής, που προβλέπεται από το άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα. Όμως, από το νομικό πλαίσιο της διαφοράς, ιδίως δε από τα άρθρα 4, στοιχείο γ', και 95, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, προκύπτει σαφώς ότι οι κανόνες του πέμπτου κώδικα πρέπει να ερμηνεύονται συσταλτικά. Εξάλλου, καθόσον με τον λόγο αυτό δεν γίνεται καμία μνεία για έλλειψη αιτιολογίας και κατάχρηση εξουσίας, περί των οποίων γίνεται λόγος στον τίτλο του, αυτό το σκέλος του λόγου πρέπει να θεωρηθεί ως προφανώς απαράδεκτο.

40 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι ο πέμπτος κώδικας πρέπει να ερμηνεύεται στενά, καθόσον αποτελεί παρέκκλιση από το άρθρο 4 της Συνθήκης ΕΚΑΧ.

41 Η εν λόγω ανάγκη στενής ερμηνείας απορρέει από το ίδιο το γράμμα των αιτιολογιών του πέμπτου κώδικα, όπου η Επιτροπή εκδήλωσε με σαφήνεια την πρόθεσή της να ερμηνεύεται ο εν λόγω κώδικας στενά και μόνο σε σχέση με όσα ο ίδιος ρητώς διαλαμβάνει.

42 Έτσι, το μέρος Ι, δεύτερο εδάφιο, των αιτιολογικών σκέψεων του πέμπτου κώδικα επιβεβαιώνει την ανάγκη στενής ερμηνείας: «Με την απόφασή της 3484/85/ΕΚΑΧ [...] η Επιτροπή θέσπισε από την 1η Ιανουαρίου 1986 τους κανόνες βάσει των οποίων επιτρέπεται η χορήγηση ενισχύσεων προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα σε ορισμένες [περιοριστικά απαριθμούμενες] περιπτώσεις».

43 Ομοίως, το βάσιμο της εν λόγω ερμηνείας επιρρωννύεται επίσης από το μέρος Ι, πέμπτο εδάφιο, των αιτιολογικών σκέψεων του πέμπτου κώδικα, κατά το οποίο «η αυστηρή πειθαρχία που επιτεύχθηκε με τον τρόπο αυτό [...] διασφάλισε ίσους όρους ανταγωνισμού στο εσωτερικό του τομέα κατά τη διάρκεια των περασμένων ετών».

44 Η εκ μέρους του Πρωτοδικείου ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα και η εφαρμογή της διατάξεως αυτής στο πλαίσιο των σκέψεων 153 έως 158 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να εξετασθούν ενόψει των ως άνω στοιχείων.

45 Έτσι, ορθά το Πρωτοδικείο δέχθηκε, στη σκέψη 154 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο επιδιωκόμενος από τον πέμπτο κώδικα σκοπός είναι να επιτραπεί η χορήγηση ενισχύσεων μόνον υπέρ επιχειρήσεων που έχουν σημαντική παρουσία στην αγορά και των οποίων το κλείσιμο θα οδηγήσει συνεπώς σε μείωση της πραγματικής παραγωγής προϊόντων σιδηρουργίας. Επομένως, είναι επιδοκιμαστέα η εκτίμηση του Πρωτοδικείου, που περιλαμβάνεται στη σκέψη 155 της ίδιας αποφάσεως, κατά την οποία ο όρος της τακτικής παραγωγής που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα προστέθηκε με σκοπό να ενισχυθεί η πρακτική αποτελεσματικότητα των ενισχύσεων για το κλείσιμο εγκαταστάσεων, εξασφαλίζοντας ότι θα έχουν αρκούντως σημαντικά αποτελέσματα όχι μόνον όσον αφορά το κλείσιμο εγκαταστάσεων, αλλά και από την άποψη της μειώσεως του σημερινού επιπέδου παραγωγής.

46 Επομένως, ορθά το Πρωτοδικείο απέρριψε, με τις σκέψεις 157 και 158 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τον ισχυρισμό που προέβαλε η Moccia, κατά τον οποίο η Επιτροπή όφειλε να ακολουθήσει ως κριτήριο την απλή ικανότητα παραγωγής.

47 Όσον αφορά το σκέλος του λόγου σχετικά με την έλλειψη αιτιολογίας και την κατάχρηση εξουσίας, το σκέλος αυτό πρέπει να απορριφθεί για τον λόγο που εκτίθεται στη σκέψη 35 της παρούσας αποφάσεως, καθόσον το Δικαστήριο δεν μπόρεσε να εκτιμήσει το βάσιμό του.

48 Επομένως, ο δεύτερος λόγος που προβάλλει η Moccia πρέπει να απορριφθεί.

Ο τρίτος λόγος αναιρέσεως

49 Με τον τρίτο λόγο της η Moccia προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι παρέλειψε να αιτιολογήσει την απόρριψη του ισχυρισμού ότι η Επιτροπή, επιτρέποντας το επίμαχο σύστημα ενισχύσεων, ενέκρινε σιωπηρά το άρθρο 1, παράγραφος 2, της εκτελεστικής αποφάσεως, το οποίο προσβάλλει την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων. Η εν λόγω δυσμενής διάκριση οφείλεται στο γεγονός ότι, δυνάμει της ως άνω διατάξεως, δεν είναι δυνατή η χορήγηση ενισχύσεως λόγω παύσεως των δραστηριοτήτων σε επιχείρηση που έχει μία μόνον εγκατάσταση, παρά μόνον αν αυτή αποδείξει ότι υπήρχε τακτική παραγωγή κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς, ενώ η προϋπόθεση αυτή δεν ισχύει όσον αφορά επιχειρήσεις που έχουν περισσότερες της μιας εγκαταστάσεις. Συναφώς, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, σε περίπτωση που μια επιχείρηση έχει πολλές εγκαταστάσεις, το κριτήριο της τακτικής παραγωγής εφαρμόζεται όσον αφορά την εγκατάσταση παραγωγής για την οποία προβλέπεται παύση των δραστηριοτήτων της. Έτσι το Πρωτοδικείο θεώρησε ότι το κριτήριο της τακτικής παραγωγής κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, της εκτελεστικής αποφάσεως δεν συνεπάγεται παρέκκλιση από το άρθρο 1, παράγραφος 4, της αποφάσεως αυτής, που προσδιορίζει την έννοια της «παραγωγικής εγκαταστάσεως».

50 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, όπως δέχθηκε το Πρωτοδικείο, το άρθρο 1, παράγραφος 2, της εκτελεστικής αποφάσεως δεν παρεκκλίνει από την υποχρέωση που προβλέπει η παράγραφος 1, στοιχείο e, του ιδίου άρθρου, δυνάμει του οποίου, για να λάβουν ενίσχυση για το κλείσιμο, οι επιχειρήσεις πρέπει να έχουν τακτική παραγωγή μέχρι την ημερομηνία εκδόσεως του ν.δ. 103, πράγμα το οποίο μπορεί να πιστοποιηθεί από ορκωτό πραγματογνώμονα ειδικευμένο στον τομέα αυτό. Επί πλέον, όπως ορθά έκρινε το Πρωτοδικείο στις σκέψεις 229 και 230 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τα αντικείμενα του άρθρου 1, παράγραφος 2, και του άρθρου 4 της εκτελεστικής αποφάσεως διαφέρουν. Έτσι, το Πρωτοδικείο αιτιολόγησε επαρκώς την απόρριψη του ισχυρισμού της Moccia που στηρίζεται σε δυσμενή διάκριση.

51 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το Πρωτοδικείο εξέτασε τον ισχυρισμό που στηρίζεται στην παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων στις σκέψεις 228 έως 233 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

52 Το Πρωτοδικείο εξέτασε, στις σκέψεις 229 και 230 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τους σκοπούς τους οποίους επιδιώκει το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, της εκτελεστικής αποφάσεως, συνάγοντας, στη σκέψη 231 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι δύο αυτές διατάξεις έχουν διαφορετικούς σκοπούς. Εξ αυτού κατέληξε ότι από τη φρασεολογία του άρθρου 1, παράγραφος 2, της εκτελεστικής αποφάσεως δεν προκύπτει ότι μια επιχείρηση που προτίθεται να κλείσει μία από τις εγκαταστάσεις παραγωγής της δεν οφείλει να τηρεί την προϋπόθεση τακτικής παραγωγής, όπως αυτή ορίζεται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο e, της αποφάσεως αυτής.

53 Τέλος, με τις σκέψεις 232 και 233 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το άρθρο 1, παράγραφος 2, της εκτελεστικής αποφάσεως όχι μόνο δεν παρεκκλίνει από τον όρο της τακτικής παραγωγής, τον οποίο θέτει το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως αυτής, αλλά σκοπεί στη διευκρίνιση των όρων που πρέπει να πληροί μια επιχείρηση η οποία διαθέτει περισσότερες της μιας εγκαταστάσεις για να μπορεί να της χορηγηθεί ενίσχυση για το κλείσιμο μιας από τις εγκαταστάσεις αυτές.

54 Επομένως, όπως ορθά δέχθηκε το Πρωτοδικείο, ο ορισμός που περιλαμβάνεται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, της εκτελεστικής αποφάσεως ουδέν προσθέτει και ουδέν αφαιρεί όσον αφορά την επιταγή της τακτικής παραγωγής που προβλέπει η παράγραφος 1, στοιχείο e, του άρθρου αυτού.

55 Δεδομένου ότι η αιτιολογία στην οποία στηρίχθηκε το Πρωτοδικείο για να απορρίψει τον ισχυρισμό της αναιρεσείουσας είναι πλήρης και πρόσφορη, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως, που στηρίζεται σε προβαλλόμενη έλλειψη αιτιολογίας της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, πρέπει να απορριφθεί.

56 Δεδομένου ότι κανένας από τους λόγους που προέβαλε η Moccia δεν έγινε δεκτός, η αίτηση αναιρέσεως που υπέβαλε η εταιρία αυτή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των λόγων που προβάλλουν η Lamifer και η Casilina

57 Η Lamifer και η Casilina προβάλλουν τέσσερις λόγους αναιρέσεως, που στηρίζονται, πρώτον, σε παράβαση του άρθρου 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚΑΧ, καθώς και σε παράβαση του άρθρου 95 της Συνθήκης ΕΚΑΧ και σε έλλειψη αιτιολογίας όσον αφορά τη μη δυνατότητα εφαρμογής του, δεύτερον, σε παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, του πέμπτου κώδικα, τρίτον, σε προβαλλόμενη παράβαση και σε φερόμενη ως εσφαλμένη και στερούμενη αιτιολογίας εφαρμογή της εγκριτικής αποφάσεως και, τέταρτον σε κατάχρηση εξουσίας.

Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως

58 Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως που προβάλλουν η Lamifer και η Casilina έχει δύο σκέλη.

59 Με το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου οι αναιρεσείουσες αυτές διατείνονται ότι οι εν λόγω ενισχύσεις δεν μπορούν να νοθεύσουν τους όρους του ανταγωνισμού, οπότε δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚΑΧ. Οι επίμαχες ενισχύσεις, επομένως, δεν απαγορεύονταν, οπότε ο πέμπτος κώδικας δεν έχει εφαρμογή σ' αυτές. Συνεπώς, το άρθρο 4, παράγραφος 2, του πέμπτου κώδικα, η εγκριτική απόφαση και οι αποφάσεις 96/678 και 97/258 είναι παράνομες πράξεις, καθόσον αντιβαίνουν προς το άρθρο 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚΑΧ, δεδομένου ότι οι ενισχύσεις είναι αυτές καθαυτές σύμφωνες προς την κοινή αγορά. Κατά συνέπεια, η εκ μέρους του Πρωτοδικείου ερμηνεία στις σκέψεις 75 έως 91 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως είναι υπερβολικά στενή.

60 Με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου τους η Lamifer και η Casilina υποστηρίζουν ότι τίποτα δεν αποκλείει μια κρατική παρέμβαση που δεν πληροί τους όρους του πέμπτου κώδικα να μπορεί να καλύπτεται από ατομική παρέκκλιση υπό την έννοια του άρθρου 95 της Συνθήκης ΕΚΑΧ. Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή όφειλε να

εξετάσει αν το κλείσιμο των εμπλεκόμενων επιχειρήσεων κατέστησε δυνατή την επίτευξη των σκοπών του άρθρου 2 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, πράγμα το οποίο θα δικαιολογούσε την παρέκκλιση. Στην υπό κρίση υπόθεση, οι επίμαχες ενισχύσεις, ως απαραίτητα μέτρα για την επίτευξη ενός από τους σκοπούς των άρθρων 2 έως 4 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, υπό την έννοια του άρθρου 95 της Συνθήκης αυτής, πληρούν τους όρους εφαρμογής τους οποίους προβλέπει το άρθρο 95 της εν λόγω Συνθήκης. Επομένως, κακώς το Πρωτοδικείο δέχθηκε, με τις σκέψεις 259 και 260 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι όροι αυτοί δεν πληρούνταν και ότι δεν έπρεπε να εξεταστεί το αν η επίμαχη ενίσχυση μπορούσε να επιτραπεί με ατομική παρέκκλιση δυνάμει του άρθρου 95 της Συνθήκης ΕΚΑΧ.

61 Η Επιτροπή διατείνεται ότι τα επιχειρήματα που προβάλλονται στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του λόγου αυτού συνιστούν νέους ισχυρισμούς, οπότε είναι απαράδεκτα. Η Lamifer και η Casilina δεν ισχυρίστηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου ότι η ενίσχυση για το κλείσιμο δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της απαγορεύσεως που επιβάλλει το άρθρο 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚΑΧ, αλλ' ούτε και προέβαλαν έλλειψη νομιμότητας του πέμπτου κώδικα. Τέτοιοι ισχυρισμοί προβλήθηκαν μόνο στις υποθέσεις Τ-164/96 και Τ-130/97, στις οποίες η Lamifer και η Casilina δεν ήταν διάδικοι.

62 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου, η Επιτροπή φρονεί ότι το επιχείρημα των Lamifer και Casilina συνιστά επίσης νέο ισχυρισμό, οπότε είναι απαράδεκτο κατ' αναίρεση.

63 Συναφώς επιβάλλεται η διαπίστωση, όσον αφορά το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, ότι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 41 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο δέχθηκε ότι, στο πλαίσιο των προσφυγών που είχαν ασκήσει η Lamifer και η Casilina, κανένας ισχυρισμός δεν στρεφόταν κατά του πέμπτου κώδικα, ο οποίος αποτελούσε, αντιθέτως, το κριτήριο βάσει του οποίου εβάλλετο η νομιμότητα της εγκριτικής αποφάσεως και των αποφάσεων 96/678 και 97/258. Από τις σκέψεις 75 και 76 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει επίσης ότι μόνον οι Moccia και Sidercamuna προέβαλαν τον ισχυρισμό ότι η ενίσχυση για το κλείσιμο δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της απαγορεύσεως που επιβάλλει το άρθρο 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚΑΧ.

64 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού, πρέπει να σημειωθεί ότι από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτει σαφώς ότι μόνον η Sidercamuna προέβαλε πρωτοδίκως επιχείρημα που στηριζόταν στη δυνατότητα να επιτραπούν οι σκοπούμενες ενισχύσεις βάσει του άρθρου 95 της Συνθήκης ΕΚΑΧ.

65 Επομένως, ο λόγος αναιρέσεως που εκτίθεται στις σκέψεις 59 και 60 της παρούσας αποφάσεως συνιστά νέο ισχυρισμό τον οποίον προβάλλουν για πρώτη φορά κατ' αναίρεση οι εταιρίες Lamifer και Casilina.

66 Όπως προκύπτει από το άρθρο 50 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, η διάταξη περί συνεκδικάσεως υποθέσεων δεν επηρεάζει την ανεξαρτησία και την αυτοτέλεια των συνεκδικαζομένων υποθέσεων, καθόσον είναι πάντα δυνατός ο εκ νέου χωρισμός τους.

67 Όμως, κατά πάγια νομολογία, τα άρθρα 113, παράγραφος 2, και 116, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου απαγορεύουν να προβληθούν στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας νέοι ισχυρισμοί που δεν περιέχονται στην προσφυγή (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση της 29ης Μαΐου 1997, C-153/96 P, De Rijk κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. I-2901, σκέψη 18).

68 Επομένως, ο πρώτος λόγος που προβάλλουν η Lamifer και η Casilina είναι απαράδεκτος.

Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως

69 Με τον δεύτερο λόγο η Lamifer και η Casilina υποστηρίζουν ότι κακώς το Πρωτοδικείο δέχθηκε, στη σκέψη 138 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, την εκ μέρους

της Επιτροπής χρησιμοποίηση του κριτηρίου της ανώτατης δυνατής παραγωγής. Κατ' αυτές, μπορούν να διατυπωθούν τρεις αιτιάσεις κατά της χρησιμοποιήσεως του κριτηρίου αυτού.

70 Καταρχάς, η χρησιμοποίηση του κριτηρίου αυτού είναι αυθαίρετη, καθόσον ο κώδικας των ενισχύσεων κάνει λόγο μόνο για τακτική παραγωγή. Όμως, καθόσον η παραγωγή μιας επιχειρήσεως κατά τη διάρκεια μιας δεδομένης περιόδου δεν διαφέρει σε σημαντικό βαθμό από την τάση που παρατηρήθηκε κατά τη διάρκεια των προηγούμενων και των επόμενων ετών, η ως άνω παραγωγή μπορεί να θεωρείται ως τακτική. Στις περιπτώσεις των εταιριών Lamifer και Casilina αποδείχθηκε μια τέτοια τακτική παραγωγή.

71 Στη συνέχεια, η Lamifer και η Casilina διατείνονται ότι, δεδομένου ότι οι λοιπές προϋποθέσεις που θέτει ο πέμπτος κώδικας ορίζουν την 1η Ιανουαρίου 1991 ως ημερομηνία αναφοράς, η αναιτιολόγητη επιλογή του έτους 1993 ως αποκλειστικής περιόδου αναφοράς για την εξακρίβωση της υπάρξεως τακτικής παραγωγής είναι ασυμβίβαστη προς την προβλεπόμενη από τον πέμπτο κώδικα ρύθμιση.

72 Τέλος, η ύπαρξη μιας επιχειρήσεως στην αγορά δεν μπορεί να εκτιμάται με πρόσφορο τρόπο σε συνάρτηση με μια αντικειμενικά περιοριζόμενη περίοδο που χαρακτηρίζεται από δυσμενή συγκυρία. Η Lamifer και η Casilina υποστηρίζουν ότι η ύπαρξη μιας επιχειρήσεως στην αγορά είναι σημαντική αν η επιχείρηση αυτή κατέχει διαρκώς ορισμένο μερίδιο της αγοράς, το οποίο θα έπρεπε να εξετάζεται από μια δυναμική άποψη και όχι αυθαίρετα με βάση μια πολύ βραχεία περίοδο που καθορίζεται αυθαίρετα.

73 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, καθόσον τα επιχειρήματα που προβάλλουν η Lamifer και η Casilina στο πλαίσιο του ως άνω λόγου συνεπάγονται στην πραγματικότητα επανεκτίμηση εκ μέρους του Δικαστηρίου των πραγματικών διαπιστώσεων του Πρωτοδικείου, πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτα.

74 Κατά τα λοιπά, η Επιτροπή σημειώνει ότι η Lamifer και η Casilina δεν αμφισβητούν ότι το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 139 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά το οποίο οι εταιρίες αυτές δεν απέδειξαν ότι η Επιτροπή, δεχόμενη την παράμετρο της ανώτατης δυνατής παραγωγής και ορίζοντας το έτος 1993 ως περίοδο αναφοράς για την εκτίμηση της υπάρξεως τακτικής παραγωγής, παρέβη προδήλως τις διατάξεις της Συνθήκης ή κάποιον άλλο νομικό σχετικό με την εφαρμογή της. Επομένως, ο λόγος πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτος.

75 Όσον αφορά την εκ μέρους των Lamifer και Casilina επίκριση της συλλογιστικής που περιλαμβάνεται στις σκέψεις 137 και 138 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή θεωρεί ότι το Πρωτοδικείο εξήγησε ευρέως τους λόγους για τους οποίους το κριτήριο της ανώτατης δυνατής παραγωγής είναι σύμφωνο προς τους σκοπούς τους οποίους επιδιώκει ο πέμπτος κώδικας. Επομένως, η συλλογιστική του Πρωτοδικείου εμφαίνει με σαφήνεια τους λόγους που το οδήγησαν στην απόρριψη της ως άνω αιτιάσεως.

76 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί, αφενός, ότι το Πρωτοδικείο διαπίστωσε στη σκέψη 138 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι το προτεινόμενο από τις εταιρίες Lamifer και Casilina κριτήριο, δηλαδή η παραγωγή που πράγματι είχε η επιχείρηση και η τακτικότητά της εκτιμώμενη από έτος σε έτος, δεν λαμβάνει υπόψη την παραγωγή που η επιχείρηση είναι ικανή να πραγματοποιήσει και την αναλογία μεταξύ της παραγωγικής ικανότητας και της πραγματικής παραγωγής. Στην ίδια σκέψη το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι το κριτήριο αυτό θα μπορούσε να οδηγήσει στην εξασφάλιση μιας απλής μειώσεως της παραγωγικής ικανότητας και στη χορήγηση ενισχύσεων σε επιχειρήσεις με επίπεδο παραγωγής εντελώς περιθωριακό και, συνεπώς, μη σημαντικό για την επίτευξη των σκοπών που επιδιώκουν οι εν λόγω ενισχύσεις.

77 Αφετέρου, πρέπει να σημειωθεί ότι η Lamifer και η Casilina επιδιώκουν, με τον δεύτερο λόγο, να θέσουν υπό αμφισβήτηση της πραγματικές διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου.

78 Όμως, από τα άρθρα 225 ΕΚ και 51 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται σε νομικά ζητήματα. Επομένως, μόνον το Πρωτοδικείο είναι αρμόδιο για τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών, εκτός των περιπτώσεων που η ουσιαστική ανακρίβεια των διαπιστώσεών του προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας που του υποβλήθηκαν, καθώς και για την εκτίμηση των περιστατικών αυτών. Η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών δεν αποτελεί νομικό ζήτημα υποκείμενο, ως τέτοιο, στον έλεγχο του Δικαστηρίου, με την επιφύλαξη της περιπτώσεως αλλοιώσεως των προσκομισθέντων ενώπιον του Πρωτοδικείου αποδεικτικών στοιχείων (απόφαση της 2ας Μαρτίου 1994, C-53/92, Hilti κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-667, σκέψη 42).

79 Η Lamifer και η Casilina δεν αναφέρουν τα στοιχεία της δικογραφίας από τα οποία προκύπτει προδήλως η ύπαρξη ουσιαστικού σφάλματος. Ομοίως, δεν διευκρινίζουν το σφάλμα στο οποίο υπέπεσε το Πρωτοδικείο κατά την εφαρμογή των νομικών κανόνων περί του βάρους αποδείξεως και περί προσκομίσεως των αποδεικτικών στοιχείων, ενώ δεν επικαλούνται κανέναν άλλο νομικό κανόνα που θα μπορούσε να είχε παραβεί το Πρωτοδικείο.

80 Επομένως, ο δεύτερος λόγος πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

Ο τρίτος λόγος αναιρέσεως

81 Με τον τρίτο λόγο, που υποδιαιρείται σε τρία σκέλη, η Lamifer και η Casilina προσάπτουν στο Πρωτοδικείο ότι παρέβη και εφάρμοσε εσφαλμένα και αναιτιολόγητα την εγκριτική απόφαση, με τις σκέψεις 140 έως 145 και 179 επ. της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

82 Καταρχάς, το Πρωτοδικείο δέχθηκε ότι η Επιτροπή, αν και ανέλαβε με την εγκριτική απόφαση την υποχρέωση να εκτιμήσει την ενίσχυση σε συνάρτηση με τις ειδικές

περιστάσεις των περιπτώσεων που θα της υποβάλλονταν, παρέλειψε να λάβει υπόψη την εξέλιξη της παραγωγής των Lamifer και Casilina κατά τη διάρκεια των τριών ετών αναφοράς, καθώς και τα προβλήματα που αυτές συνάντησαν κατά την εν λόγω περίοδο.

83 Στη συνέχεια, το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι η Επιτροπή παρέλειψε να αιτιολογήσει επαρκώς τις αποφάσεις 96/678 και 97/258, πράγμα το οποίο εμπόδισε τις Lamifer και Casilina να διατυπώσουν σχετικές επικρίσεις. Όταν η Επιτροπή εκτιμά τη συμφωνία μιας ενισχύσεως με τη διασφάλιση του ανταγωνισμού, ο καθορισμός αυστηρών ποσοτικών κριτηρίων πρέπει οπωσδήποτε να αντισταθμίζεται με εκτίμηση των όρων που προσιδιάζουν στις οικείες επιχειρήσεις.

84 Τέλος, η Lamifer και η Casilina υποστηρίζουν ότι το περιλαμβανόμενο στη σκέψη 141 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως συμπέρασμα του Πρωτοδικείου ότι η παραγωγή των επιχειρήσεων παραγωγής προϊόντων ελασματουργίας στηριζόταν συνήθως σε τρεις βάρδιες εργασίας οκτώ ωρών ημερησίως είναι εσφαλμένο. Όπως προκύπτει από την ανακοίνωση περί του ερωτηματολογίου 2.20 ΕΚΑΧ της Στατιστικής Υπηρεσίας της Επιτροπής, της 14ης Ιουλίου 1993, οι ρυθμοί παραγωγής των επιχειρήσεων παραγωγής προϊόντων ελασματουργίας είναι χαμηλότεροι από εκείνους των χαλυβουργείων, πράγμα το οποίο σημαίνει ότι αν λαμβανόταν υπόψη το αριθμητικό στοιχείο στο οποίο κατέληξε η Επιτροπή, δηλαδή παραγωγή ίση προς το 25 % της ανώτατης δυνατής παραγωγής, τούτο θα είχε ως αποτέλεσμα να περιέλθουν σε δυσμενέστερη θέση οι επιχειρήσεις παραγωγής προϊόντων ελασματουργίας.

85 Η Επιτροπή θεωρεί ότι ο λόγος αυτός είναι προδήλως αβάσιμος.

86 Καταρχάς, όσον αφορά το επιχείρημα που στηρίζεται στο γεγονός ότι δεν ελήφθη υπόψη η ειδική κατάσταση των Lamifer και Casilina, το Πρωτοδικείο εξέτασε με προσοχή την ειδική κατάσταση των εταιριών αυτών, στις σκέψεις 180 επ. της αναι-

ρεσιβαλλομένης αποφάσεως, προτού απορρίψει, με τις σκέψεις 211 και 213 έως 217, το επιχείρημα που στηρίζεται σε δυσμενή διάκριση.

87 Στη συνέχεια, όσον αφορά την υποχρέωση αιτιολογήσεως, όπως εκτίθεται στις σκέψεις 262 επ. της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να απαντήσει πιο συγκεκριμένα στις παρατηρήσεις που διαβίβασαν τρίτοι ενδιαφερόμενοι στην Ιταλική Κυβέρνηση κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας και οι οποίες επανελήφθησαν στις δικές της παρατηρήσεις.

88 Τέλος, όσον αφορά την προβαλλόμενη διαρθρωτική διαφορά μεταξύ των ρυθμών παραγωγής των εργοστασίων παραγωγής προϊόντων ελασματουργίας και των χαλυβουργείων, η Επιτροπή θεωρεί ότι από τις σκέψεις 140 έως 146 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο αιτιολόγησε δεόντως την απόφασή του επ' αυτού. Όσον αφορά το προβαλλόμενο σφάλμα εκτιμήσεως, η Lamifer και η Casilina επιδιώκουν στην ουσία να επιτύχουν επανεκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, χωρίς να προσκομίζουν κανένα στοιχείο από το οποίο να προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο διέπραξε νομικό σφάλμα στο πλαίσιο της δικής του εκτιμήσεως.

89 Συναφώς, αν και το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, με το οποίο η Lamifer και η Casilina προσάπτουν στο Πρωτοδικείο ότι απέρριψε τις αιτιάσεις τους που στρέφονταν κατά της αιτιολογίας των αποφάσεων 96/678 και 97/258, δεν διευκρινίζει το χωρίο της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το οποίο αμφισβητείται, πρέπει να νοηθεί υπό την έννοια ότι στρέφεται κατά της αιτιολογίας που περιλαμβάνεται στις σκέψεις 273 έως 282 της ως άνω αποφάσεως, όπου το Πρωτοδικείο εξέτασε τον λόγο που στηριζόταν στον ισχυρισμό ότι δεν ελήφθησαν υπόψη τα επιχειρήματα των Lamifer και Casilina.

90 Στο πλαίσιο ενός συστήματος που προβλέπει παρεκκλίσεις από την αυστηρή απαγόρευση ενισχύσεων την οποία προβλέπει το άρθρο 4, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚΑΧ, όπως είναι ο πέμπτος κώδικας, οι σχεδιαζόμενες ενισχύσεις δεν μπορούν να εγκρίνονται παρά μόνον εφόσον τηρούν όλες τις προϋποθέσεις που προβλέπει το εν

λόγω σύστημα. Επομένως, κατά τη διάρκεια της διαδικασίας εξετάσεως των σχεδιαζομένων ενισχύσεων εναπόκειται στην Επιτροπή να εξετάζει αν μια ενίσχυση τηρεί τις προϋποθέσεις αυτές. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν απαιτείται κάποια άλλη αιτιολογία πέρα από τη διαπίστωση του γεγονότος ότι δεν πληρούνται εν προκειμένω ορισμένα από τα προβλεπόμενα από το οικείο σύστημα κριτήρια (βλ., επ' αυτού, την απόφαση της 18ης Μαΐου 1993, C-356/90 και C-180/90, Βέλγιο κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-2323, σκέψη 36).

91 Επομένως, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζουν η Lamifer και η Casilina, ορθά έκρινε το Πρωτοδικείο, με τις σκέψεις 276 και 278 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να λάβει θέση ούτε έναντι των επιχειρημάτων που της υποβλήθηκαν σχετικά με την εξέλιξη της παραγωγής των Lamifer και Casilina κατά τη διάρκεια των τριών ετών αναφοράς ούτε επί των επιχειρημάτων σχετικά με τα προβλήματα που αντιμετώπισαν οι εταιρίες αυτές την ως άνω περίοδο.

92 Επομένως, το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου είναι αβάσιμο.

93 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει επίσης ότι δεν μπορεί να γίνει δεκτό ούτε το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου που προβάλλουν η Lamifer και η Casilina, κατά το οποίο η Επιτροπή όφειλε να αιτιολογήσει την απόφασή της έναντι των παρατηρήσεών τους και της απορρίψεως των κριτηρίων υποκαταστάσεως τα οποία διατύπωσε η Ιταλική Κυβέρνηση.

94 Όσον αφορά το τρίτο σκέλος του τρίτου λόγου, κατά το οποίο είναι εσφαλμένη η διαπίστωση του Πρωτοδικείου στη σκέψη 141 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δηλαδή οι επιχειρήσεις παραγωγής προϊόντων ελασματουργίας λειτουργούν συνήθως με βάση τρεις βάρδιες εργασίας οκτώ ωρών ημερησίως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Lamifer και η Casilina ουδόλως απέδειξαν ότι το Πρωτοδικείο αλλοίωσε αποδεικτικά στοιχεία που του είχαν υποβληθεί επ' αυτού. Όμως, όπως εκτίθεται στη σκέψη 78 της παρούσας αποφάσεως, η αρμοδιότητα του Δικαστηρίου περιορίζεται στα νομικά ζητήματα στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως και η εκτίμηση

των πραγματικών περιστατικών δεν αποτελεί, αυτή καθαυτή, νομικό ζήτημα υποκείμενο στον έλεγχο του Δικαστηρίου, με την επιφύλαξη της περιπτώσεως αλλοιώσεως των στοιχείων αυτών.

95 Εξάλλου, οι αναιρεσείουσες δεν είναι δυνατόν να αμφισβητούν την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο με τη σκέψη 141 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως επικαλούμενες, ως συμπληρωματικό αποδεικτικό στοιχείο, το ερωτηματολόγιο 2.20 ΕΚΑΧ της Στατιστικής Υπηρεσίας της Επιτροπής. Το εν λόγω ερωτηματολόγιο ΕΚΑΧ συνιστά νέο αποδεικτικό στοιχείο το οποίο, όπως προκύπτει από τα άρθρα 113, παράγραφος 2, και 116, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, δεν μπορεί να λάβει υπόψη του το Δικαστήριο.

96 Ενόψει των προεκτεθέντων, το τρίτο σκέλος του τρίτου λόγου δεν μπορεί να ευδοκιμήσει.

97 Επομένως, ο τρίτος λόγος που προβάλλουν η Lamifer και η Casilina πρέπει να απορριφθεί.

Ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως

98 Με τον τέταρτο λόγο η Lamifer και η Casilina προσάπτουν στο Πρωτοδικείο κατάχρηση εξουσίας υπό το πρίσμα της άνισης μεταχείρισης. Διατείνονται ειδικότερα ότι η Επιτροπή ενέκρινε το σχέδιο ενισχύσεων που προορίζονταν για τις επιχειρήσεις Diano και OLS, αν και η παραγωγή τους το 1993 αντιστοιχούσε στο 21 % της ικανότητάς τους. Θεωρούν ότι η Επιτροπή όφειλε να λάβει υπόψη τις δικές τους ιδιαίτερες καταστάσεις με τον ίδιο τρόπο όπως και έναντι των ως άνω επιχειρήσεων. Οι διαφορές τις οποίες διαπίστωσε το Πρωτοδικείο μεταξύ των καταστάσεων των

επιχειρήσεων αυτών και των αναιρεσειουσών, στις σκέψεις 206 έως 217 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, δεν δικαιολογούν τη λιγότερο ευνοϊκή μεταχείριση που επιφυλάχθηκε έναντι αυτών.

99 Η Lamifer υποστηρίζει, επιπλέον, ότι το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι η Επιτροπή ακολούθησε διαφορετικά κριτήρια εκτιμήσεως για επιχειρήσεις των οποίων η παραγωγή ήταν το 1993 ποσοτικά η ίδια.

100 Η Επιτροπή ισχυρίζεται, όσον αφορά την προβαλλόμενη κατάχρηση εξουσίας, ότι το σημείο αυτό του προβαλλόμενου λόγου είναι προφανώς απαράδεκτο, δεδομένου ότι το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να διαπράξει τέτοιου είδους παράβαση. Εν πάση περιπτώσει, ο ως άνω λόγος είναι αβάσιμος. Ορθά το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το γεγονός ότι η πραγματική παραγωγή των Lamifer και Casilina ήταν κατώτερη κατά 9,8 και 10,8 μονάδες από το ελάχιστο όριο του 25 % συνιστούσε αντικειμενική διαφορά ικανή να δικαιολογήσει τη διαφορετική μεταχείριση. Όσον αφορά τις διαφορές που επικαλούνται η Lamifer και η Casilina, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 211 έως 213 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, δεν αποδείχθηκαν δεόντως, σε αντίθεση με εκείνες των επιχειρήσεων Diano και OLS. Επομένως, το Πρωτοδικείο ορθά κατέληξε, με τη σκέψη 214 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η ως άνω διαφορετική μεταχείριση ήταν δικαιολογημένη.

101 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι με τον λόγο αυτό αμφισβητείται ο νομικός χαρακτηρισμός των πραγματικών περιστατικών στον οποίο προέβη το Πρωτοδικείο στις σκέψεις 206 έως 217 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

102 Όπως προκύπτει από τη σκέψη 213 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι δεν αποδεικνυόταν δεόντως ο λόγος που προέβαλε η Lamifer για να δικαιολογήσει την αναστολή της παραγωγής της.

103 Η διαπίστωση αυτή, την οποία ουδόλως αμφισβητεί η Lamifer, δεν μπορεί εν πάση περιπτώσει να αποτελέσει το αντικείμενο αιτήσεως αναιρέσεως, ελλείψει αλλοιώσεως των αποδεικτικών στοιχείων εκ μέρους του Πρωτοδικείου (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση Hilti κατά Επιτροπής, σκέψη 42).

104 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο τέταρτος λόγος που προβάλλει η Lamifer είναι απαράδεκτος.

105 Όσον αφορά τον τέταρτο λόγο που προβάλλει η Casilina, από τις σκέψεις 210 έως 214 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο εξέτασε αν η αιτία που επικαλέστηκε η εταιρία αυτή για να εξηγήσει τη μη τήρηση του κριτηρίου της ανώτατης δυνατής παραγωγής εδικαιολογείτο, όπως και στις περιπτώσεις των επιχειρήσεων Diano και OLS, από την ανάγκη υπάρξεως συνεχούς παραγωγής.

106 Όπως ορθά υπενθύμισε το Πρωτοδικείο με τη σκέψη 208 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η αυστηρή πειθαρχία που επιβάλλει ο πέμπτος κώδικας απαιτεί οι ενισχύσεις για το κλείσιμο εγκαταστάσεων να παράγουν το μέγιστο πρακτικό αποτέλεσμά τους στην αγορά, με σκοπό την εξασφάλιση της όσο το δυνατό περισσότερο αποτελεσματικής μειώσεως της παραγωγής σιδηρουργικών προϊόντων.

107 Επομένως, ορθά το Πρωτοδικείο δέχθηκε, με τις σκέψεις 212 έως 214 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, σε αντίθεση με την κατάσταση των επιχειρήσεων

Diano και OLS, η αιτία της αναστολής της παραγωγής που επικαλέστηκε η Casilina, δηλαδή το γεγονός ότι δεν ήταν διαθέσιμες ράβδοι ελάσεως σε τιμή ανάλογη του κόστους του τελικού προϊόντος, δεν στηρίζεται στην ανάγκη συνεχίσεως της παραγωγής, οπότε, ήταν δικαιολογημένη η λιγότερο ευνοϊκή μεταχείριση έναντι αυτής.

108 Δεδομένου ότι δεν αποδείχθηκε καμία παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, ο τέταρτος ισχυρισμός της εταιρίας Casilina είναι αβάσιμος.

109 Ενόψει των προεκτεθέντων, πρέπει να απορριφθούν στο σύνολό τους οι αιτήσεις αναιρέσεως των εταιριών Lamifer και Casilina.

Επί των δικαστικών εξόδων

110 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στη διαδικασία αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η Επιτροπή είχε υποβάλει σχετικό αίτημα και οι αναιρεσείουσες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικά τους δικαστικά έξοδα, καθώς και, εις ολόκληρον, στα έξοδα της Επιτροπής στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει τις αιτήσεις αναιρέσεως.

2) Οι εταιρίες Moccia Irme SpA, Ferriera Lamifer SpA και Ferriera Acciaieria Casilina SpA φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα, καθώς και, αλληλεγγύως, τα έξοδα της Επιτροπής στην παρούσα διαδικασία.

Gulmann Σκουρής Puissochet

Schintgen Macken

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 21 Ιουνίου 2001.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

C. Gulmann